

Rachid ET-TAÏBI

Secretaris van een Mechelse moskee

Vijftig jaar geleden, op 17 februari 1964, ondertekenden België en Marokko een akkoord over de rekrutering van Marokkaanse arbeiders voor de Belgische industrie. Kort daarna volgde een overeenkomst met Turkije. Het was het begin van een migratiegolf die onze samenleving gevoelig veranderde. Rachid ET-TAÏBI was twee jaar toen hij in 1978 naar ons land kwam.

‘Respect is de sleutel van een harmonieus samenleven’

Bert CLAERHOUT

Zijn vader werkte al enkele jaren als arbeider in een bandenfabriek in het Mechelse toen Rachid ET-TAÏBI vanuit Taourirt, een stadje in Noord-Oost-Marokko, vlak bij de grens met Algerije, naar Vlaanderen verhuisde. Inmiddels is hij 37. Hij spreekt zes talen en werkt voor het chemische bedrijf Axalta. Vanuit de Mechelse moskee Al-Buracq zet hij zich in voor een harmonieus samenleven tussen allochtonen en autochtonen. Zijn sleutelwoord is respect.

–U spreekt perfect Nederlands, u studeerde aan een hogeschool en u heeft een lucratieve baan. Uw integratie verliep blijkbaar vlekkeloos.

Eigenlijk wel. Ik ging op school bij de ouders in Sint-Katelijne-Waver, volgde godsdienstles, ging mee naar de kerk en stond open voor alles en iedereen. Na mijn lagere school raadde men mij het beroeps- onderwijs aan, maar ik vond dat niets voor mij. Ik koos Latijn-Wiskunde en na mijn middelbaar studeerde ik economie. Nog vóór ik mijn diploma had, tekende ik al een contract bij DuPont in Mechelen. Mede door mijn kennis van het Arabisch werd ik er later commercieel verantwoordelijke voor het Midden-Oosten.

Mijn ouders zijn migranten van de eerste generatie en hadden het niet breed. Echt ingeburgerd waren ze niet. Ikzelf vond de confrontatie met de buitenwereld echter een enorme verrijking. De beste manier om te integreren, is uit je cocon te treden en, met respect voor je eigenheid, op te groeien in de omringende cultuur. Ik ben dan ook tegen aparte scholen en jeugdbewegingen voor allochtonen.

–Veel allochtonen klagen over discriminatie op de arbeidsmarkt. Hoe reageert u daarop? Het klopt dat ze het niet makkelijk hebben, maar dat mag geen excuus zijn voor moedeloosheid en defeatisme. Ik weet dat er bij velen een gevoel heerst van ‘we zijn hier toch maar tweederangsburgers, we zullen het dus nooit ver brengen’. Die houding werkt averechts. Ik heb altijd getracht van een minpunt een pluspunt te maken. Dat ik zes talen spreek, is niet toevallig, het kostte me veel inspanningen. Ik zeg jonge allochtonen altijd dat het heus wel lukt, maar dat ze er moeite moeten voor doen.

Rachid Et-Taïbi: „Om vlot te integreren, moet je uit je cocon durven te treden.” © Frank Bahn Müller

–Bent u zelf nooit geconfronteerd met racisme of discriminatie?

Soms. Mijn burens bijvoorbeeld waren aanvankelijk niet opgezet met een Marokkaans gezin naast hen. Toen ik spanningen voelde, ben ik naar hen toe gestapt. Ik zei hen dat er twee mogelijkheden waren: „Ofwel maken we elkaar het leven zuur, ofwel leren we elkaar kennen.” Mijn vrouw en ik nodigden hen daarop uit voor een Marokkaans ontbijt en alles kwam goed.

„Ik trachtte altijd van een minpunt een pluspunt te maken”

Ik kreeg een strenge opvoeding waarbij wederzijds respect centraal stond. Welke verschillen zijn er tenslotte tussen ons en jullie? Wij, allochtonen, hebben een donkerder huid en we belijden een andere godsdienst, maar daarmee is toch alles gezegd? We hebben allemaal nood aan respect en door respectvol te handelen, kun-

nen we veel goeds doen. In die zin geloof ik sterk in de kracht van het individu.

Toen mijn ouders hier kwamen wonen, waren er burens die hen hielpen om papieren en documenten in te vullen. Inmiddels zijn die burens op leeftijd en nu help ik hen. Op mijn werk zette ik me altijd in als vertrouwenspersoon en begeleidde ik campagnes voor meer respect op de werkvloer. Ik doe dat ook binnen de allochtone gemeenschap. Ik was jarenlang vrijwilliger bij een zaalvoetbalproject voor jonge allochtonen, maar nu werk ik vooral vanuit de moskee Al-Buracq. Op verzoek van de voorzitter ben ik er sinds vorig jaar secretaris.

–Doet u dat vanuit uw geloof?

Niet alleen vanuit mijn geloof. Ik ben een praktiserend moslim, ik bid, drink geen alcohol, onderhoud de vasten, enzovoorts. Maar los daarvan ben ik ervan overtuigd dat het eenieders taak is aan een harmonieuze samenleving te bouwen. In die zin richt ik me niet alleen tot moslims, maar tot iedereen die ik kan helpen – ongeacht geloof of herkomst.

Mijn engagement voor de moskee heeft uiteraard meer met de samenleving te maken. Het is onze bedoeling een brug te slaan tussen het stadsbestuur en de allochtone gemeenschap. Ook voor scholen willen we een aanspreekpunt zijn als er zich problemen met jongeren voordoen. We legden in Mechelen een mooi parcours af en we doen er alles aan om een modelstad te zijn.

–Vijftig jaar Marokkaanse migratie, waaraan denkt u dan?

Aan mijn ouders. Ze lieten destijds alles achter om hier een nieuw leven op te bouwen. Dat ging gepaard met hard werken en veel sparen om hun kinderen te laten studeren. Nu is het aan ons om voor hen wat terug te doen, alsook om ons in te zetten voor de samenleving die hen heeft opgevangen. Ook dat is onze opdracht, ondanks alle moeilijkheden en spanningen. Soms komt de overheid pas met oplossingen als de problemen niet meer te overzien zijn, maar dan nog is dat voor de allochtone gemeenschap geen reden om zich niet in te burgeren.